

Ο Έρικ και το Βιολοντσέλο

Παραμύθι

Αγγελική Σαμαντά

Πριν πολλά χρόνια στο Παρίσι ζούσε ένα μοναχικό αγόρι ο Έρικ. Ήταν ένα ψηλό, λεπτό, γαλινομάτικο εντεκάχρονο αγόρι. Τα άλλα παιδιά δεν τον έκαναν παρέα γιατί ήταν ντροπαλός. Αυτό ενοχλούσε τον Έρικ γι' αυτό αποφάσισε να μάθει βιολοντσέλο για να μη νιώθει μοναξιά. Κάθε βράδυ ανέβαινε στη σκεπή του σπιτιού του, κοιτούσε το φεγγαρόφωτο κι έπαιζε με τις ώρες. Ώσπου μια μέρα συνέβη κάτι παράξενο. Το βιολοντσέλο άρχισε να λαμпуρίζει. Το δοξάρι μεταμορφώθηκε σε κλειδί και μια πόρτα εμφανίστηκε μπροστά του. Ο Έρικ παραξενεύτηκε κι ένιωσε ένα ρίγος φόβου να τον διαπερνά. Σαν γενναίος όμως που ήταν, έσφιξε το κλειδί στο χέρι του και το έβαλε στην κλειδαρότρυπα της πόρτας. Το γύρισε δύο φορές και η πόρτα άνοιξε. Ο Έρικ έκλεισε τα μάτια του και με όσο θάρρος είχε προχώρησε. Ένιωσε μια ζαλάδα και άρχισε να στριφογυρίζει. Όταν συνήλθε βρισκόταν σε έναν τόπο αλλιώτικο. Οι άνθρωποι εκεί ήταν διαφορετικοί. Σηκώθηκε και πλησίασε μία κοπέλα.

- Γεια σου, της είπε.

- Γεια σου και σε σένα, του απάντησε εκείνη. Με λένε Νικόλ, εσένα πώς σε λένε;
- Εμένα με λένε Έρικ. Νικόλ, να σε ρωτήσω κάτι; της αποκρίθηκε.
- Ό,τι θες.
- Πού βρίσκομαι; τη ρώτησε με απορημένο ύφος.
- Στην Παραμυθοχώρα. Δεν είσαι από εδώ; τον ρώτησε.
- Όχι. Εγώ είμαι από τη Γαλλία. Ήρθα εδώ εντελώς τυχαία καθώς έπαιζα με το βιολοντσέλο μου, της απάντησε αυτός.
- Άρα θα είσαι το παιδί που μας έλεγε ο Μάγος, του αποκρίθηκε η Νικόλ.
- Τι λες Νικόλ; Ποιος μάγος; ρώτησε φωνάζοντας δυνατά ο Έρικ.
- Τίποτα. Θα μάθεις σε λίγο. Απλώς ακολούθησέ με.
- Εντάξει, της απάντησε γεμάτος απορία.

Καθώς προχωρούσαν ο Έρικ με τη Νικόλ μπήκαν μέσα σε ένα μεγάλο κάστρο. Εκεί, στην κεντρική αίθουσα, καθόταν ένας γεράκος.

- Ποιος είναι αυτός; ρώτησε σιγανά ο Έρικ τη Νικόλ.
- Ο Μάγος, του απάντησε η Νικόλ και προχώρησε μπροστά.
- Καλημέρα, κύριε, είπε η Νικόλ.
- Καλημέρα και σε σένα, Νικόλ. Βλέπω ότι έφερες και το αγόρι μαζί σου, είπε ο Μάγος και γύρισε το κεφάλι του προς τον Έρικ.
- Ελπίζω να ξέρεις γιατί βρίσκεσαι εδώ, του αποκρίθηκε.
- Όχι δεν ξέρω, απάντησε ο Έρικ.
- Λοιπόν πριν από πολλά χρόνια ζούσε σε αυτή τη χώρα μία μάγισσα που την έλεγαν Ιζαμπέλα. Αυτή η μάγισσα θέλησε να κλέψει ένα από τα κοσμήματα της βασιλικής οικογένειας και με τα

ξόρκια της να κάνει κακό στην πριγκίπισσα. Ο βασιλιάς το κατάλαβε και τη φυλάκισε.

- Ωραία, ποιο είναι το πρόβλημα; ρώτησε ο Έρικ.

- Μη διακόπτεις. Δεν τελείωσα, του είπε ο μάγος. Προχθές ο φρουρός πήγε στο κελί της μάγισσας και είδε ότι έλειπε. Αν την αφήσουμε ελεύθερη, είναι ικανή για όλα.

- Κι εμένα πού με χρειάζεστε; ρώτησε ο Έρικ σκεπτικός.

- Εσύ, παιδί μου, έχεις ένα μαγικό χάρισμα, του είπε ο Μάγος.

- Ποιο είναι αυτό; ρώτησε παραξενεμένος ο Έρικ.

- Το βιολοντσέλο! Όταν παίζεις βιολοντσέλο, παίζεις τόσο μαγευτικά που μπορείς να μαλακώσεις την κρύα καρδιά της μάγισσας.

- Κατάλαβα... Αλλά τι πρέπει να κάνω; ρώτησε ο Έρικ.

- Πρώτα θα πας στο κάστρο της μάγισσας. Μετά θα πρέπει να της παίζεις μουσική για να της μαλακώσεις την καρδιά, αλλά πρόσεχε γιατί δεν θα είναι εύκολο, τον προειδοποίησε ο Μάγος.

- Ωραία! Πότε ξεκινάμε;

- Αμέσως, είπε ο Μάγος.

- Ναι αλλά ποιος θα μου δείξει τον δρόμο για το κάστρο; ρώτησε ο Έρικ.

- Η Νικόλ, του απάντησε ο Μάγος.

Τα παιδιά βγήκαν από την αίθουσα και πήραν τον δρόμο για το κάστρο της μάγισσας. Πέρασαν μέσα από ένα σκοτεινό δάσος ώσπου έφτασαν σε ένα ξέφωτο κι εκεί αντίκρισαν το φοβερό κάστρο της μάγισσας.

- Αυτό είναι; ρώτησε ο Έρικ τη Νικόλ.

- Ναι αυτό είναι, του απάντησε η Νικόλ. Είναι λίγο τρομακτικό...

- Δεν φοβάμαι εγώ, είπε ο Έρικ. Μέσα του όμως φοβόταν πολύ.

Η Νικόλ χτύπησε τη μεγάλη ξύλινη πόρτα του κάστρου κι από μέσα ακούστηκε μια τσιριχτή φωνή.

- Ποιος είναι; ρώτησε η μάγισσα.

- Είμαστε ταξιδιώτες και χαθήκαμε στο δάσος, της είπαν με μια φωνή τα παιδιά. Μπορείτε να μας φιλοξενήσετε το βράδυ και ξημερώνοντας θα προσπαθήσουμε να βρούμε πάλι τον δρόμο μας για να συνεχίσουμε το ταξίδι μας.

Η μάγισσα χάρηκε που άκουσε παιδικές φωνές. Σκέφτηκε πως ήταν μια καλή ευκαιρία να αποκτήσει νέο... υπηρετικό προσωπικό! Αποφάσισε να βάλει τα παιδιά στο κάστρο με σκοπό να τα μαγέψει και να τα κρατήσει εκεί φυλακισμένα για πάντα.

Τα παιδιά μπήκαν στο κάστρο, κατευθύνθηκαν στη μεγάλη αίθουσα και κάθισαν δίπλα στο τζάκι. Είχαν παγώσει από το πολύ κρύο που είχαν ξεχάσει πόσο πολύ πεινούσαν. Η μάγισσα ετοίμασε ζεστή σούπα για τους μικρούς καλεσμένους βάζοντας μέσα τα απαραίτητα συστατικά για να πετύχει το σχέδιό της.

Ο Έρικ θέλοντας δήθεν να την ευχαριστήσει που θα τους φιλοξενούσε, της πρότεινε να παίξει λίγη μουσική προς τιμήν της με το βιολοντσέλο του. Η μάγισσα δέχτηκε και ο Έρικ άρχισε να παίζει με τόσο πάθος και να μαγεύει την ψυχή της μάγισσας. Η μάγισσα άρχισε να ουρλιάζει καταλαβαίνοντας τι συμβαίνει. Δεν ήθελε με τίποτα να μεταμορφωθεί σε μία καλή μάγισσα! Όταν τελείωσε τη γλυκιά του μελωδία ο Έρικ, η μάγισσα είχε μεταμορφωθεί σε μία άκακη γριούλα.

- Μπράβο, Έρικ! Τα κατάφερες, φώναξε η Νικόλ γεμάτη χαρά.

- Χαίρομαι. Πρέπει να φύγω όμως τώρα γιατί θα ανησυχεί η οικογένειά μου.

Αποχαιρέτησε τη Νικόλ σφίγγοντας την στην αγκαλιά του, έπιασε το δοξάρι του και δημιουργήθηκε πάλι μία πόρτα. Μπήκε μέσα και χάθηκε από τα μάτια της Νικόλ.

Από τότε ο Έρικ έσωσε μια και καλή την Παραμυθοχώρα από τη μάγισσα κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

The End